

Σύντομη βιογραφία του μακαρίου Ιωάννου του Σιναΐτου (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτούσια](#)

Κάποιος μοναχός ονομαζόμενος Μωυσής, ένοιωσε στην καρδιά του να ανάβει από αγάπη προς τον θεοφόρο αυτόν Πατέρα και τον εκλιπάρησε πολύ, χρησιμοποιώντας για μεσίτες πολλούς από τους πατέρες, να τον δεχθεί σαν μαθητή του, για να διδαχθεί από αυτόν την αληθινή φιλοσοφία. Πιέζοντάς τον λοιπόν με τις παρακλήσεις εκείνων, τον έκαμψε τον μακάριο, ώστε να τον προσλάβει κοντά του ως υποτακτικό.

Συνέβη δε κάποτε να τον διατάξει ο άγιος Πατήρ να μεταφέρει κατάλληλο χώμα για να καλλιεργήσουν λάχανα. Ο Μωυσής πράγματι έφθασε στον τόπο που του υπέδειξε και πρόθυμα εκτελούσε την εντολή που έλαβε. Όταν όμως πέρασε η ώρα και ήλθε το καταμεσήμερο, οπότε η ζέστη φλόγιζε σαν καμίνι τον τόπο, διότι ήταν Αύγουστος μήνας, ο Μωυσής λύγισε και κουρασμένος πολύ από την μεταφορά του χώματος, σκέφθηκε ότι έπρεπε λίγο να ξεκουρασθει. (Για να έχει δε σκιά), ξάπλωσε κάτω από έναν τεράστιο λίθο και, όπως ήταν φυσικό, αποκοιμήθηκε. Αλλ' ο φιλόανθρωπος Θεός, ο οποίος δεν θέλει να πικραίνονται με τίποτα οι γνήσιοι δούλοι του, πρόφθασε με τη συνήθη ευσπλαχνία του το κακό, την ώρα ακριβώς εκείνη που κινδύνευε η ζωή του Μωυσή. Πώς έγινε αυτό, θα σας το διηγηθώ αμέσως.

Ο μέγας Πατήρ ημών Ιωάννης, ενώ καθόταν στο κελλί του, κατά την συνήθειά του, μελετώντας και συνομιλώντας με τον εαυτό του και με τον Θεόν, έπεσε σ' έναν ελαφρότατο ύπνο, οπότε βλέπει κάποιον ιεροπρεπή άνδρα, που προσπαθούσε να τον ξυπνήσει και σαν να τον ειρωνευόταν για τον ύπνο, του έλεγε: «Ιωάννη, πώς κοιμάσαι αμέριμνος, ενώ ο Μωυσής ευρίσκεται σε κίνδυνο»; Πετάχτηκε τότε από τον ύπνο και άρχισε αμέσως να προσεύχεται, χρησιμοποιώντας την προσευχή σαν όπλο για την σωτηρία του μαθητού του.

Αργά το βράδυ, όταν επέστρεψε ο Μωυσής, τον ερώτησε μήπως του συνέβη τίποτε το φοβερό ή ανέλπιστο. «Ένας λίθος τεράστιος -του απήντησε εκείνος -κατά τις μεσημβρινές ώρες της ημέρας θα με επλάκωνε και θα με συνέτριβε, ενώ κοιμόμουν βαθειά από κάτω του, εάν δεν άκουγα -έτσι μου φάνηκε- την φωνή σου. Πετάχθηκα τότε μ' ένα ορμητικό και απότομο πήδημα και απομακρύνθηκα, οπότε την ίδια στιγμή είδα τον βράχο να αποσπάται και να πέφτει στο χώμα». Ακούοντάς το αυτό ο τόσο ταπεινός Όσιος, δεν ανέφερε τίποτε από την οπτασία του στον

υποτακτικό του, μέσα του όμως με έντονες κραυγές και αισθήματα αγάπης ανυμνούσε και ευγνωμονούσε τον Θεόν.

* * *

Ήταν ακόμη και ιατρός των κρυφών παθών ο άνθρωπος του Θεού.

Κάποτε ένας μοναχός που ονομαζόταν Ισαάκ δοκίμαζε δυνατό σαρκικό πόλεμο και ήταν γι' αυτό γεμάτος θλίψη και αθυμία. Ήλθε γρήγορα στον Όσιο και με δάκρυα και αναστεναγμούς του φανέρωσε τον εσωτερικό του πόλεμο. Ο πανθαύμαστος αφού θαύμασε την πίστη και την ταπείνωσή του, «Έλα, αδελφέ μου -του λέγει- να προσευχηθούμε από κοινού και ο αγαθός και ευσπλαχνικός Θεός δεν θα παραβλέψει την ικεσία μας». Δεν είχαν τελειώσει ακόμη την προσευχή τους. Ο ταλαιπωρημένος μοναχός εκείτετο με το πρόσωπο στο έδαφος. Και ο ευσπλαχνικός Θεός ικανοποίησε το αίτημα του δούλου του, και απέδειξε έτσι αληθινό τον προφήτη Δαβίδ (πρβλ. Ψαλμ. ρμδ' 19). Ο όφις δε, ο δαίμων δηλαδή του σαρκικού πολέμου, κτυπημένος με το μαστίγιο της θερμής προσευχής του Οσίου δραπέτευσε. Ο πρώην ασθενής αντελήφθηκε τον εαυτό του εντελώς θεραπευμένο και ανενόχλητο πλέον. Εθαύμαζε γι' αυτό και γεμάτος έκπληξη ευγνωμονούσε τον Θεόν που δόξασε τον δούλο του, και τον δούλο του που δοξάσθηκε.

Μερικοί δε πονηροί άνθρωποι κεντημένοι από φθόνο εναντίον του αιμνήστου Πατρός, που σκοπούσε πλούσια τον λόγο της χάριτος και πότιζε όλους όσους τον πλησίαζαν με τα άφθονα νάματα της διδασκαλίας του, τον κατηγορούσαν ως «λάλον και φλύαρον», προσπαθώντας με τον τρόπο αυτόν, να σταματήσουν την τόση ωφέλεια που προσέφερε.

Εκείνος δε γνωρίζοντας ότι «πάντα ισχύει εν τω ενδυναμούντι Χριστώ» και μη θέλοντας να παιδαγωγεί μόνο με τα λόγια όσους τον πλησίαζαν για ωφέλεια, αλλά πολύ περισσότερο με την σιωπή και την μελέτη του παραδείγματός του, επί πλέον δε -καθώς λέγει και η Γραφή-για να κόψει την αφορμή «των ζητούντων αφορμήν», σιώπησε για ορισμένο διάστημα και σταμάτησε το μελιστάλακτο ρείθρο του διδασκαλικού του λόγου. Και το έκανε αυτό, διότι έκρινε καλύτερο να ζημιώσει για λίγο αυτούς που επιθυμούσαν τα καλά, τους οποίους με την σιωπή ίσως θα ωφελούσε, παρά να εξερεθίσει περισσότερό τους αγνώμονας εκείνους επικριτάς και να αυξήσει έτσι την μανία της κακίας τους. Εκείνοι τότε σεβάσθηκαν και εξετίμησαν την υποχωρητικότητα και την μετριοφροσύνη του ανδρός, συναισθάνθηκαν ότι έφραξαν μία πηγή τόσης ωφελείας και έγιναν αίτιοι μεγάλης βλάβης σε όλους, και άρχισαν να τον ικετεύουν και να τον παρακαλούν μαζί με τους άλλους να συνεχίσει τον λόγο της διδασκαλίας του, ώστε να μην ζημιώνονται με την σιωπή του, εκείνοι που επιζητούσαν τα σωτήρια λόγια του.

Τότε υπεχώρησε αμέσως αυτός που δεν είχε μάθει να αντιλέγει και συνέχισε πάλι την προηγούμενη τακτική του.

Επειδή λοιπόν τόσο πολύ τον θαύμαζαν, διότι υπερτερούσε όλους σε όλα, όλοι μαζί οι μοναχοί σαν ένα νέο Μωυσή τον ανέβασαν διά της βίας στον ηγουμενικό θρόνο. Έτσι αυτοί που γνώριζαν να διακρίνουν καλά τις ικανότητες του καθενός, τοποθέτησαν τον λύχνο επάνω στην λυχνία της ηγουμενίας και δεν διεψεύσθησαν στις ελπίδες τους. Διότι ανέβηκε και αυτός στο θεοβάδιστο Όρος, (όπως ο Μωυσής), εισήλθε στον άδυτο γνόφο και έλαβε την θεοτύπητη νομοθεσία και θεωρία, προχωρώντας επάνω στις βαθμίδες της νοητής αναβάσεως. Με τον λόγο του Θεού άνοιξε το στόμα του, προσείλκυσε το Πνεύμα και άφησε να εξέλθει λόγος αγαθός από τον αγαθό θησαυρό της καρδιάς του.

Το τέλος του επιγείου βίου του τον ευρήκε επάνω στο έργο της καθοδηγήσεως των Ισραηλιτών, δηλαδή των μοναχών. Δεν ωμοίασε όμως στον Μωυσή σε ένα σημείο: Στο ότι αυτός ασφαλώς ανέβηκε εις την άνω Ιερουσαλήμ, ενώ εκείνος -δεν γνωρίζω πως -έχασε την κάτω Ιερουσαλήμ.

* * *

Μάρτυρες αυτών που λέγω είναι όλοι όσοι απήλαυσαν από αυτόν τις απηχήσεις και τις διδασκαλίες του Αγίου Πνεύματος και σώθηκαν, αλλά και εκείνοι που ακόμη σώζονται. Άριστος μάρτυς της σωτηρίας που προξενούσε και της διδασκαλικής σοφίας που είχε, είναι και ο νέος Δαβίδ· επί πλέον και ο καλός μας ποιμήν Ιωάννης, ο οποίος παρακάλεσε θερμά και έπεισε τον Μέγα να κατεβεί από το Σινά, να έλθει νοερώς πλησίον μας και σαν άλλος νέος Θεόπτης να μας φέρει τις θεόγραφες πλάκες, οι οποίες εξωτερικά μεν περιέχουν τα πρακτικά, εσωτερικά δε τα θεωρητικά διδάγματα.

(Αγίου Ιωάννου του Σιναΐτου, Κλίμαξ, εκδ. Ι. Μ. του Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής, σ. 17-24)